

kan være, jeg tager fejl, men det staar for mig, som om det maatte være muligt, naar man ikke behøvede saaledes som her at se hen til den Sum, man kan faae til Raadighed paa den Maade, her er foreslaaet. Det forekommer mig ikke paa nogen Maade at være en ubillig Maade at staffe Midlerne tilveie paa. Med den ærede sidste Taler er jeg ganske vist ingenlunde uenig i, og ogsaa en Skat i den Anledning vil kunne bruges. Jeg har allerede for flere Aar tilbage udtalt mig derfor i det andet Thing og skal være høist villig til at gaa med dertil, hvad Dieblit et saadant Forslag kan have nogen Udfigt til at gaa igjennem, men, som sagt, ubillig, kan jeg ikke finde det, at man tager det Væsentlige ved et Vaan. Naar Taler er om de ordinære Udgifter til Forsvarsvæsenets Fremme, er det selvfølgelig aldeles i sin Orden, at de blive baaerne af den nuværende Slægt, men naar Taler er om de overordentlige Foranstaltninger, som ikke blot ere bestemte til at komme Nutiden, men Fremtiden og vore Efterkommere tilgode, kan jeg ikke se, at der er nogetsomhelst Ubilligt i, at de komme til at bære ogsaa deres Del deraf.

Men jeg har endnu nogle ganske enkelte Bemærkninger, som jeg ingenlunde med Lyst gaar til at fremsætte. Naar man, som det er Tilfældet med mig, omfatter den foreliggende Sag med hele sin Deltagelse, fordi man har det Syn, at det er en Velfærds-sag for Land og Folk, saa rejser sig vilkaarlig, men med dyb Betydning, det Spørgsmaal: Er den nuværende politiske Situation i nogen Maade egnet til at give Haab om, at denne Sag kan nyde en snarlig og en god Fremme? Har det høie Ministerium virkelig den Tro, saaledes som Tilstanden er, at kunne gjen-nemføre en Sag af denne Betydning? Kræver ikke et saadant Forslag, som ikke alene er af den allerstørste finansielle Betydning, men hvorom der paa den anden Side er saa mange delte Meninger, for heldigt at kunne føres til Ende en Samstemning mellem Regjeringen og hele Rigsdagen, en Samstemning, som vi vide desværre ikke er tilstede? Hvor væsentlig Skylden ligger for denne uheldige og uhyggelige Tilstand, hvori vi befinde os, og hvor det ene Aar gaar efter det andet, uden at nogensomhelst af de større Reformere er istand til at kunne blive fremmet, er Noget, jeg ikke skal udtale mig om. Jeg staar ikke her som Dommer over Nogen, men kun for at paapege den Kjendsgjerning, som med hver Dag lysker En mere og mere i Dinene, at vi ere kjorte fast, og at der ikke er nogen rimelig Udfigt til, saa længe den nuværende politiske Situation vedvarer, at vi kunne blive fri og komme til et heldigt

Samarbejde. Den høie Regjering har jo i fuld Overensstemmelse med Forfatningen for-søgt det ene forfatningsmæssige Middel for at tilveiebringe den høist nødvendige Samstemning mellem Regjeringen og de forskellige Afdelinger af Lovgivningsmagten. Det har ikke ført til Noget. Det har vist sig, at Tilstanden ikke ved denne Foranstaltning er bleven i nogen Henseende bedre, ja, man kan vel sige, tværtimod. Men, naar det er Tilfældet, kan man dog ikke undre sig over, at det Spørgsmaal mere og mere træder frem i stedste større Kredse i Befolkningen: Var det nu ikke i sin Orden, at man forsøgte det andet af de forfatningsmæssige Midler til at bringe en saadan Samstemning tilveie, idet Ministeriet gav Plads for andre Mænd, som saa kunde forsøge, hvorvidt det vilde lykkes for dem, hvad der virkelig ikke er nogen Udfigt til vil lykkes for de nuværende. Jeg er mig bevidst, idet jeg udtaler dette, at der i mit Indre ikke er Spor af personlig Uvillie mod den høie Regjering og dens Medlemmer, hvis Høderlighed og Dygtighed jeg i saa fuldt Maal som Nogen kan erkjende, men jeg kan ikke, navnlig med den Sag for Die, som her foreligger, og som jeg omfatter med hele mit Hjertes Barme, Andet end paa det Indstændigste hede den høitærede Regjering at tage under den alvorligste Overbetæle, om det ikke af Hensyn til denne og andre vigtige Reformere var paa Tide, at der blev forsøgt et Ministerifte. Jeg skal selvfølgelig stemme for dette Lovforslag paa ethvert Punkt og efter min ringe Evne gjøre Mit til, at det kan blive fremmet, men saa længe den nuværende politiske Situation vedvarer, kan jeg ikke nære det Haab og den fortrøstningsfulde Tillid til Sagens Fremme, hvor-med jeg saa inderlig gjerne vilde have led-saget min Stemmegivning.

Madsen: Det er jo temmelig almindeligt, naar den Sag, som det foreliggende Forslag omhandler, bliver behandlet, at man i større eller mindre Grad paatalder Fædrelandskjerligheden. Det finder jeg nu i al Almindelighed i sin Orden, thi Maalet er ved en saadan Sag som denne Danmarks Frelse, Danmarks Lykke. Ikke blot med Hensyn til en saadan Sag som denne, men ved ethvert Arbejde i Stort og i Smaat, som vi have for her paa dette Sted, mener jeg, at Maalet maa være Danmarks Lykke; det er ialtfald med den Følelse, at jeg har indtaget denne Plads, og det er mit høieste Duffe i den Henseende, at den lille Del af Arbejdet, jeg maa faae Leilighed til at præstere her, ialtfald gjennem min Afstemning, maa blive et lille Led i Arbejdet paa Dan-